

Munich Personal RePEc Archive

On the problem about the legal status of the Municipal Council

Dimitrova, Darina

University of Economics – Varna

2001

Online at <https://mpra.ub.uni-muenchen.de/92026/>

MPRA Paper No. 92026, posted 07 Feb 2019 08:25 UTC

ФОРМИРОВАНИЕ ПЕРСОНАЛЬНОСТИ ТОРГОВОЙ МАРКИ

Гл. асс. Екатерина Димова,
ст. асс. Стоян Хадживеличков

Резюме

В литературе по маркетингу существует четко выраженная установка, что значительная часть стоимости торговой марки формируется на базе ее персональности. Для целей оценки и для эффективного управления этой стоимостью необходимо знать механизм формирования персональности торговой марки. В настоящей работе представлены результаты осуществленного качественного изучения персональности торговых марок двух продуктовых классов. Выдвигаются рабочие гипотезы относительно причин потребительского интереса к персональности торговой марки, источникам, инструментам и факторам ее формирования. Дефинируются конкретные направления для последующих количественных исследований по данной проблеме.

THE SET UP OF THE PERSONALITY OF THE TRADE MARK

Assist. Prof. E. Dimova
Assist. Prof. St. Hadjivelicikov

Abstract

In the marketing literature a clear understanding exists, that a significant part of the value of the trade mark is its personality. For the purpose of the estimation and effective management of this value, it is necessary to be acquainted with the mechanism for the set up of the trade mark's personality. The paper presents the results of a qualitative research of the personality of the trade mark of two commodity classes. Operational hypothesis are introduced in respect to the causes for the consumers' interest towards the trade mark's personality, the sources, instruments and factors of its formation. The directions for the next quantitative investigations on the problem, are pointed out.

КЪМ ВЪПРОСА ЗА ПРАВНОТО КАЧЕСТВО НА ОБЩИНСКИЯ СЪВЕТ

Ас. Дарина Димитрова

В литературата се обосновава становището, че субектите на публичното право и по-конкретно, на конституционното, са два вида - колективни и индивидуални¹. Към колективните субекти се отнасят държавните органи - Народно събрание, Министерски съвет, общински съвет. Но дали това е безспорно?

Правните норми досега свързват субективните права и задължения с два вида социални дадености: хора и други социални дадености². Основно две са изискванията за един индивид или социална даденост, за да бъдат признати от правния ред за субекти. Първо, да бъдат въздигнати в правни субекти от правната норма, т.е да съществува норма, която да им дава това качество. Второ, този индивид или социална даденост трябва да бъдат правоспособни, т.е да могат да придобиват субективни права и задължения, като по този начин влизат в съответни правоотношения и участват в търговския, гражданския и обществения оборот.

Но за признаването на социалните дадености за субекти на правото са необходими и други конкретизиращи ги признаци. Социалната даденост трябва да има обособено имущество, да носи имуществена отговорност и да преследва позволена от закона цел, за да бъде определена като правен субект.

Тези условия трябва да съществуват кумулативно.

Общинският съвет не отговаря на нито едно от тези условия, за да бъде определен като субект на правото.

Според Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), общинският съвет е орган на местното самоуправление и се избира от жителите на общината (чл. 18, ал. 1). Общинският съвет се състои от избраните общински съветници (чл. 18, ал. 2), като броят им се определя, в зависимост от числеността на населението на общината.

От тези законови разпоредби на пръв поглед би могло да се направи извод, че общинският съвет е колектив, състоящ се от съответните членове. Но не всеки колектив е субект на правото. Понятието "колектив от хора" не е тъждествено с термина "субект на правото". "Социална даденост" и "колектив от хора" са твърде широки понятия и не всеки, който попада под този знаменател е правен субект, а само този, на когото правната норма признава това качество. Като пример може да се посочи гражданското дружество по чл. 357 - 364 от Закона за задълженията и договорите. Дружеството няма устав, няма органи. Това показва, че то няма качеството на юридическо лице и не представлява отделен правен субект, който самостоятелно може да придобива и упражнява права и задължения³.

1 Стойчев, Ст. Конституционно право на Република България. „Албатрос“, 1995, с. 15.

2 Таджер, В. Гражданско право на НРБ, обща част. „Наука и изкуство“, С., 1973, с. 14.

3 Василев, Б. Облигационно право, специална част, отделни видове договори. „Софи-Р“, 1994, с. 248.

Този пример е от отрасъл на частното право, но принципите на правото трябва да са едни и същи във всички негови отрасли, за да бъде правната система единна и непротиворечива.

Според разпоредбите на ЗМСМА, общинският съвет е орган на местното самоуправление, т.е. той е орган на общината, в по-широк аспект - орган на държавата. Органът е тази институция, която осъществява дадените ѝ правомощия и влиза в правоотношения с трети лица, от името и за сметка на субекта, когото представлява.

В дадения случай, субект на публичното право е общината, респективно - държавата, а общинският съвет е органът, натоварен с властнически правомощия, които упражнява от името на жителите на общината и самата община, която е юридическо лице (чл. 136, ал. 3 от Конституцията).

Прецизното тълкуване на цитираната по-горе разпоредба не ни дава основание да считаме, че общинският съвет е субект на правото. Тази норма не му дава или признава такова качество. Общинският съвет е определен като "орган". Държавният орган, според едно сполучливо определение, е държавна институция, притежаваща властнически правомощия при регулирането на обществените отношения, в зависимост от изпълняваната държавна дейност⁴, с помощта на която държавата, и по-конкретно общината, осъществява своите функции по провеждането на държавната власт и политика.

Макар, че "институция" е по-широко понятие, което включва в себе си освен органа и помощния персонал, който го подпомага при изпълнение на функциите му⁵. Затова може би най-точно е определението, според което държавният орган е структурно обособено звено от държавния апарат, осъществяващо от името на държавата властнически правомощия в сферата на обществените отношения⁶. Тези отношения са публично-правни.

Що се отнася до втората характеристика на правните субекти - тяхната правоспособност, и по този белег общинският съвет не може да бъде квалифициран като субект на правото.

В чл. 21 от ЗМСМА са регламентирани правомощията на общинския съвет. Въз основа на своите правомощия, съветът приема различни актове - правилници, наредби, решения и инструкции от местно значение (чл. 22 от ЗМСМА). Обаче "правомощие" не е равнозначно на "правоспособност". Правоспособността представлява способността на субекта да бъде носител на права и задължения⁷. Общинският съвет, когато приема своите актове, не упражнява права и задължения, защото по този начин той не влиза в правоотношения с адресатите на тези актове.

Ако някой наруши предписанията на актовете на общинския съвет, този правонарушител няма да носи отговорност пред органа, приел акта. Само предвидените по закон органи могат да налагат административни наказания за нарушаване разпоредбите на актовете на местните органи. Но административ-

4 Баламезов, Б. Кратък терминологичен речник по конституционно право. С., 1992, с. 46.

5 Станков, Б. Въведение в правото. Варна, 1999, с. 31.

6 Баламезов, Б. Кратък терминологичен речник по теория на държавата и правото. С., 1992, с. 17.

7 Таджер, В. Гражданско право на НРБ, обща част. „Наука и изкуство“, С., 1973, с. 23.

нонаказващият орган също не е страна в правоотношението за реализиране на юридическата отговорност. Страна или субект е правонарушителят, а наказващият орган изпълнява волята на държавата, като налага наказание за увреждането на охраняваните от нея обществени отношения. Когато издава даден акт, държавният орган не обективира своята воля, а волята на държавата, която изразява насоките на изява на нейната политика.

Аналогично е и положението, когато държавен орган, във връзка с изпълнението на службата си, причини някаква вреда или щета на гражданин или организация. Според чл. 7 от Конституцията, държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. И това е обяснимо, тъй като държавният орган не издава тези актове като резултат от неговата автономна воля да предизвика едностранно последици за правнозадължените лица. Той върши това по правомощие, дадено му от държавата.

Общинският съвет не носи юридическа отговорност, включително и имуществена, тъй като той не притежава обособено имущество. Общината е субект на правото, тя притежава определено имущество, посочено в Закона за общинската собственост (чл. 2, ал. 1 и 2 от ЗОС) и тя носи имуществена отговорност. Тези изводи се извличат от разпоредбите на посочения закон. Според чл. 4, общината отговаря за задълженията на лица, изискуеми до деня на безвъзмездно придобитите от нея техни имоти и вещи, до размера на тяхната стойност. А според чл. 5, ал. 1, от същия закон, общината установява възникването, изменението и погасяването на правото си на собственост върху недвижими имоти с акт за общинска собственост.

Общинският съвет има само право да приема решения за придобиване, стопанисване и разпореждане с общинско имущество и определя конкретните правомощия на кмета на общината (чл. 21, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА), който пряко управлява тези имоти (чл. 12, ал. 1 от ЗОС). Общинският съвет не упражнява тези свои правомощия в качеството си на субект, защото "правомощие" не е синоним на "субективно право". Правомощията са не само право, те са и задължение за държавния орган, защото той не може да откаже да ги осъществява или по своя преценка да реши кога и как да ги изпълнява.

Общинският съвет не упражнява правомощията си в свой интерес, той върши това по пълномощие от избирателите и в защита интересите на общината и населението, което живее на нейната територия, т.е. съветът не преследва свои лични цели, нито задоволява някакви свои законни права и интереси. Общинската собственост се управлява в интерес на населението в общината, съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин (чл. 11, ал. 1 от ЗОС) от съответните органи - кмет и общински съвет.

Фактът, че един орган формира свои вътрешни органи, също не му придава качеството "субект на правото". Общинският съвет избира от своя състав председател (чл. 24, ал. 1 от ЗМСМА), който има свои самостоятелни правомощия, включително и да представлява съвета пред външни лица и организации (чл. 25, т. 6 от ЗМСМА). Но тези правомощия са му възложени по-скоро от прагматични съображения, тъй като това е един колегиален орган, състоящ се

от минимум единадесет общински съветници и е необходимо един от тях да координира дейността на съвета.

Общинският съвет не само, че не е колективен субект, но той не е и колективен орган. Той е колегиален орган, защото не приема своите актове като еднороден колектив. Всеки един от общинските съветници гласува по свое вътрешно убеждение, даже може да се въздържа да гласува. Освен това, съответният акт може да бъде приет и ако в гласуването не са участвали всички съветници. Според чл. 27, ал. 2 и 3 от ЗМСМА, заседанията на общинския съвет са законни, ако присъстват повече от половината от общия брой на съветниците, а решенията се вземат с явно гласуване, с мнозинство повече от половината от присъстващите съветници, т.е. не се изисква нито абсолютен кворум, нито абсолютно мнозинство.

Общинският съвет не е еднороден колектив. Отделните съветници са представители на различни политически партии и коалиции, а някои от тях са избрани като независими кандидати. Затова не би могло да се говори за някаква колективна воля на този орган, от там и да го характеризираме като колективен.

Но определянето на общинския съвет като колегиален, а не като колективен орган, изхожда преди всичко от разликата в значението, което се влага в понятията "колектив" и "колегия". При сезиране колегията винаги издава някакъв правен акт, въз основа на своите компетенции, който е задължителен за адресатите си и при неизпълнение на разпоредбите на този акт, са предвидени санкционни последици за нарушителите. Докато колективът има само право да обсъди даден проблем и ако той изисква съответно решение, колективът трябва да сезира компетентния за решаването му орган.

В заключение може да се направи изводът, че субект на правото е държавата, съответно общината, която участва в публичните правоотношения чрез своите органи - еднолични или колегиални. Държавният орган няма своя автономна воля. Той участва в публичните правоотношения от името и в името на държавата. А общинският съвет може да бъде определен като колегиален орган на общината. Но тъй като общината е публично-правен субект, формирането и правомощията на неговите органи са уредени на законово равнище, а не на договорно, както е при субектите на частното право и техните органи. Това е така, понеже общината е призвана от законодателя да изпълнява важни държавни функции - това са функциите на местното самоуправление.

К ВОПРОСУ О ПРАВОВОМ КАЧЕСТВЕ ОБЩИНСКОГО СОВЕТА

Асс. Дарина Димитрова

Резюме

В статье рассматривается вопрос является ли Общинский совет субъектом публичного права. Для этой цели указываются субъекты права и сопоставляются термины „субект“, „социальная деятельность“ и „коллектив“. На базе представленных аргументов делается вывод, что Общинский совет является органом государства и, в частности, общины, а субъектом права является сама община.

ON THE PROBLEM ABOUT THE LEGAL STATUS OF THE MUNICIPAL COUNCIL

Assist. Prof. D. Dimitrova

Abstract

The article faces the problem whether the Municipal Council is a subject of the Public Law or not. To deal with the problem the author points out the features of the subject in legislation and compares the terms „subject“, „social reality“ and „team,. On the basis of the arguments put forward, a conclusion is made that the Municipal Council is a representative of the State, in particular of the municipality, while a subject of the law is the municipality itself.